

כפיצה למרחק, מרוץ מכשולים—וגם חן

המנהלים של מכון וינגייט שלא יקרה שום דבר מסעיר לחנה ולחברים שלה. כל ערב בודקים אם כל אחד ישן ואם הוא ישן בחדר שלו באמת. גם כשהספורטאים העליונים נוסעים לבלות בנתניה בודקים אם כולם הגיעו בחזרה.

אחרי כל תחרות, כל הודוים והודויות כותבים לחנה מיכתבים, ומייעצים לה עצות איך היא יכולה לשבור את השיא שלה בפעם הבאה. בחיפה היא הפכה כבר מזמן למקור גאחה לכל העיר.

★ ★ ★

"צריך כוח-רצון חזק"

התחלה לא היתה כה ורודה. חנה נולדה בנירנברג שבגרמניה, לשם הגיעו הוריה יוצאי-הונגריה, ניצולי תחנות-השמירה. עד גיל 16 לא ידעה מה זאת אתלטיקה. ורופא אמר שיש לה גוף חלש ואסור לה להתאמן. כאשר היתה בששית, בבית-הספר אליהו בק בחיפה, היא החליטה שזה לא עסק והתחילה לרוץ קצת. אחרי שלוש שנים אי-אפשר היה לערוך תחרות אתלטיקה בלי חנה.

את הוראות הרופא היא עוד זוכרת. גם

חנה יכולה לבחור לעצמה כל אחד מהספורטאים הבכירים של המדינה. כולם נמצאים בוינגייט וכולם משתגעים אחרי חנה. מאיר יעקובי, הודף כדור הברזל, הוא אחד מאלה. לעובדה שבזמן האחרון ירד הכושר של יעקובי אין כמובן שום קשר. הכוכב של חיפה בכדורסל, חיים ("איק" סי") בוכבינדר, לומד גם הוא בוינגייט, ומתגאה בזה שהוא מאותה העיר של חנה. יש לו בזה יתרון עצום על כל המתחרים שלו, כי הוא יכול כל יום ששי לנסוע עם חנה הביתה. כמה מיואשים כבר חושבים להעתיק את מקום מגוריהם לחיפה, כדי שגם הם יוכלו להשתמש באותו הפאסנט. חנה לא מאמינה בשרותי התחבורה, וכל יום ששי היא נוסעת בטרמפים. "מה פתאום שאני אפחד? אני לא נוסעת לבד, והנהגים בדרך כלל נחמדים מאוד."

למעריצים, שמתקשרים אל חנה בטלפון, יש שגעונות משלהם. יש אחד שכבר שנים מתקשר כל יום ששי ורוצה לצאת עם חנה. היא כבר מכירה את קולו. גם אמא שלה מכירה את הקול שלו. אבל להיפגש הם עוד לא נפגשו. ממתי נפגשים עם מישהו שרק מכירים את הקול שלו בטלפון? חוץ מהרפתקות המסעירות האלה דואגים

ניצבת על סרן השער במגרש האימונים

דיון הריק, לגמרי לבד, ולהתחיל להתאמן. לפעמים אני מחליטה לעשות עשר ריצות, עושה שבע ומחליטה שזה מספיק בשבילי. אם יש מאמן על ידי, שאומר לי מה לי עשות, ואנשים שמעודדים אותי, אני מסוגלת לרוץ עוד ועוד, אבל לגמרי לבד זה קצת קשה.

"עכשיו, שיש באופק נסיעות לחוצלארץ, אולי באמת אקח את עצמי קצת בידיים ואתאמן יותר."

★ ★ ★

"עם בנים אני מסתדרת"

שבוע היא נפצעה ברגלה ולא היתה אמנה. אבל היא הבטיחה להביא מהר לפני שכוכב מתחרה יוכל לצוץ.

מה חנה מרגישה בזמן התחרויות? "אין לי אמונות תפלות, וההצלחה תלויה בזה אם אני בכוסר או לא. אני חושבת שבש"ב ביל להצליח באתלטיקה, מתחרה צריך לשנוא את כל המתחרים האחרים. רק כך הוא יכול לנצח אותם. אצלי דבר כזה הוא לא באופי. אין לי שום יחס לאחרים. לכן יותר קל לי בהתחרויות הקבוצתיות. אז אני רוצה שהקבוצה כולה תנצח. יש יותר אמביציה."

אם הצופים רואים שחנה קופצת בזמן האחרון יותר טוב, שידעו שזה לא במיקרה. היא מכינה עבודה במכון וינגייט על ה"כפיצה למרחק. בשביל זה היא קוראת ספרים ועיתונים בעברית, אנגלית וגרמנית על אתלטיקה וקפיצות. היא מעתיקה מפה, מעתיקה משם ואחר כך, בשבת, בזמן התחרות, היא נזכרת במה שהיא קראה ב"אמצע השבוע ועושה שיא חדש."

איך היא עשתה את השיא האחרון שלה? "זה היה בתחרות באיצטדיון המכביה ב"תלאביב. קפצתי פעם אחת ועשיתי 5.74. כל הקהל עשה, אוי! עשיתי עוד פעמיים אותה תוצאה. הקהל כבר לא התפעל. או קפצתי בפעם הרביעית 5.85, כדי שהם יוכלו להתפעל שוב."

פעמיים בשבוע היא מעבירה שעורי ספורט לצעירים ("עם בנים אני מסתדרת הרבה יותר טוב מאשר עם בנות, תמיד זה היה ככה"). בינתיים אנשים עוד לא רבים על הזכות ללמוד אצל חנה, אבל בחיפה כבר מספרים, שכאשר היא תחזור מבאוקוק גם זה יקרה.

שאלו: חנה בפורים, כשהיתה בת שבע. אז היתה ילדה קטנה וחלוד שה, לא חלמה כלל להפוך אתלטיט. עוד לפני ארבע שנים אסר עליה הרופא כל מאמץ גופני מיותר. היום מתאמצים רק מחזירה הרבים.

חנה (מימין), כפי שצולמה על-ידי ספורטאי אמריקאי במכביה השביעית. אז זכתה חנה במספר יותר מכל ספורטאי אחר שהשתתף במכביה. מי שיא של מזליות,

מפגינה